το αντιδοτο





MISHIMA
ΠΛΑΤΩΝ ο φύλαξ της Ζωής
THULE: Οι πρόδρομοι
ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗΝ ΜΑΔΡΙΤΗ

ΤΕΥΧΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

το αντιδοτο





ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΩΡΑ 0 ΚΑΙ ΚΑΤΙ
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΠΡΟ-ΒΛΗΜΑΤΟΣ (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)
Η επιστροφή του Σιωνισμού στην ΕΣΣΔ
ULSTER

ΤΕΥΧΟΣ 9

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Λόγω πληθώρας ύλης «Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΑΪΜΑΡΗΣ» αναβάλλεται για το επόμενο τεύχος.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
(Μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό)
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Γιάννης Σορώτος
Συντάσσεται από Επιτροπή
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή για 12 τεύχη 1400 δρχ.
Συνδρομή για 6 τεύχη 800 δρχ.
Τιμή τεύχους: Δρχ. 100

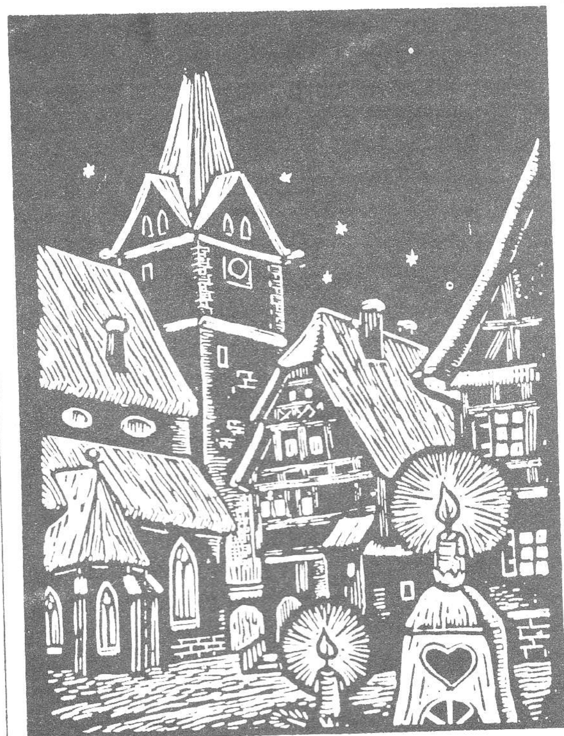
ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟΝ κ. Ν. Μιχαλολιάκο

Οπως θα διαβασετε στο ρεπορταζ με τιτλο «ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗ ΜΑΔΡΙΤΗ» ημουν καλεσμενος σ' ενα ευρωπαϊκο δειπνο.
Λιγες ημερες πριν ηρθα σ' επαφη με τον Secretario Nacional του CEDADE Christian Ruiz, που ειναι παλιος φιλος απο το 1980 οταν ηταν μελος στις Juventudes Nacional Revolu Cinarias.

Ο συναγωνιστης Christian μου ειπε οτι το περασμενο καλοκαιρι ο αρχηγος της Χρυσης Αυγης κ. Ν. Μιχαλολιακος που βρεθηκε στη Μαδριτη, με κατηγορησε - οτι σε γραμματα μου στο εξωτερικο, εκφραζομε απρεπως γι' αυτον και την οργανωση του.

Τετοια ψεμματα δεν πρεπει να λεγωνται, γιατι αν δεν προσβαλουν αυτον που τα λεει, προσβάλουν τον Ελληνικο Εθνικισμο.

Ξερει πολυ καλα ο κ. Μιχαλολιακος οτι κοινοι μας «φιλοι» ταξιδεψαν στη Ευρωπη και ηρθαν σ' επαφη με συντροφους Ευρωπαιους επειτα απο δικη μας περεμβαση.



Ο υποφαινομενος γνώριζε οτι οι «φιλοι», αυτοι ανήκουν στην Χρυση Αυγη, αλλά δεν το θεωρησε «αμαρτημα».

Εχουν ηδη γινει ορισμενα ασχημα περιστατικα που θα μπορουσαν να προκαλεσουν έναν «εμφυλιο πολεμο» αναμεσα στις διαφορες κινησεις.
Απο εναν τετοιο «εμφυλιο» ο μονος που θα βγει κερδισμενος θα ειναι το συστημα.

Οι διαφορες υπηρεσιες που εκπροσωπουν το συστημα θα τριβουν τα χερια τους. Θα πρεπει να γνωριζουν ολοι οι εθνικιστες Επαναστατες οτι αυτοι που θα επιδιωξουν εναν «εμφυλιο πολεμο» θα ειναι ηλιθιοι η ρουφιανοι.

Αυτη την φορα δεν θα πρεπει να συγχωρησουμε κανεναν.

Σημερα βλεποντας το χθες, φτιαχνουμε το καλλιτερο αυριο.

Τα λαθη πληρωνονται.

Εαν θελει να κανει κατι δυναμικο ο κ. Μιχαλολιακος, καλα θα κανει να ψαξει να βρει αυτους που σπιλωνουν το ονομα του και οχι να λασπολογει...

Ειναι ωρα επιτελους ο καθενας να αναλάβει τις ευθυνες του υπεύθυνα.

Γιαννης Σορωτος

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Ο Mishima ως συγγραφέας και πολεμιστής

Η πολυσχιδής και αμφιλεγόμενη προσωπικότητα του Mishima, καθώς και το έργο του, έχει προκαλέσει ένα ευρύ ενδιαφέρον έξω από τα σύνορα της Ιαπωνίας. Ο Mishima είναι ο περισσότερο μεταφρασμένος στα γαλλικά σύγχρονος Ιάπων συγγραφέας.

Οι κριτικοί έχουν, γενικά, επιμείνει στον πληθωρικό χαρακτήρα του έργου του και, ακόμη περισσότερο, στα αντιφατικά χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του. Ο εν λόγω συγγραφέας έχει προσεγγίσει όλα τα είδη της λογοτεχνίας: το μυθιστόρημα, τη νουβέλλα, την ποίηση, το δράμα, την κωμωδία, το δοκίμιο, την κριτική. Η ζωή του επίσης έχει σημαδευτεί από μία πληθώρα δραστηριοτήτων.

Από άποψη αυστηρά φιλολογική τα δοκίμια του Mishima -αφιερωμένα στο θέμα της κουλτούρας και στον επανακαθορισμό της ιαπωνικής παράδοσης - δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ιδιαίτερα ώριμα· όμως από άποψη καθαρά ιδεολογική θεωρούνται θεμελιώδη.

Κατά τον Fino, ο συγγραφέας, επεξεργόμενος μια θεωρία του πολιτισμού, αναζητεί, πραγματικά, σε ατομικό επίπεδο, ένα μέσο για να εναρμονίσει το πλήθος των καθαρά λογοτεχνικών δραστηριοτήτων του με τις πολιτικές και άλλες επιδόσεις του. Σε γενικό πλαίσιο προτίθεται να παράσχει μια ολική θεώρηση της ιαπωνικής κουλτούρας. Ο Fino καταδεικνύει, εξάλλου, τους συνδετικούς αρμούς που υπάρχουν ανάμεσα στο νεαρό και ρομαντικό Mishima και στον νεορομαντικό Mishima της περιόδου 1960-1970, μετά την παρεμβολή του κλασσικισμού και την ειρωνική και δηκτική κριτική της μεταπολεμικής Ιαπωνίας, όταν ο συγγραφέας υπήρξε απόλυτα σαφής τόσο στα γραπτά του όσο και στις πράξεις του.

Αναμφισβήτητα γοητεύτηκε από την παρακμή και την αποσύνθεση, αλλά την έπνιξε μέσα του συνειδητά και ηθελημένα· υπέστη τη διαταραγμένη ιδεοληψία του θανάτου, προτού τον αντιμετωπίσει με την ένταξη του στους Σαμουράι του 20ου αιώνα· σκιαγράφησε μια εμβρυώδη πολιτική σκέψη, αλλά οι ιδεολογικοί του προσανατολισμοί από το 1960 και εξής δεν αφήνουν περιθώρια σε καμία αβεβαιότητα.

Στην Ιαπωνία, εξάλλου, πολλοί κριτικοί (όπως ο Isoda Koichi) δεν αστοχούν όταν βεβαιώνουν ότι η λογοτεχνική και θεωρητική δραστηριότητα του Mishima κατά τα πρώτα 24 μεταπολεμικά χρόνια δεν είναι παρά μία παράδοξη πρόκληση στον προοδευτισμό της περιόδου αυτής, μια προφητεία των όσων θα συμβούν μετά την μεταπολεμική περίοδο. Και δεν είναι τυχαίο που το πνεύμα του πρώτου έργου του Mishima (Foret en fleur = Δάσος από λουλούδια) ξαναβρίσκεται στο τελευταίο του έργο (La Merde la Fertilité = Η θάλασσα της γονιμότητας), καθόσον υπάρχει παραλληλία στα όνειρα, τις μετενσαρκώσεις καθώς και στα ονόματα ορισμένων προσώπων που παραμένουν τα ίδια και στα δύο βιβλία.

Προτού ασχοληθούμε με τη θεωρία του πολιτισμού (όπως την αναπτύσσει ο Mishima) και με τον τύπο του ολοκληρωμένου ανθρώπου που, έχοντας γεφυρώσει μέσα του την άβυσσο που χωρίζει σήμερα τη διανόηση από την πράξη, οφείλει να είναι η ζωντανή προβολή της θεωρίας αυτής, είναι απαραίτητο να αναφερθούμε στις λογοτεχνικές αφετηρίες του συγγραφέα. Αυτές είναι συνδυασμένες με το πιο ακραίο ρεύμα του γιαπωνέζικου ρομαντισμού, του οποίου η κύρια έκφραση υπήρξε το περιοδικό Bungei - Bunka («Art et Culture» = «Τέχνη και Κουλτούρα»). Το «Foret en Fleur» εμφανίζεται σ' αυτό το περιοδικό το 1941. Ο συγγραφέας του, ένα νεαρό θαύμα των 16 χρόνων, δεν λέγεται ακόμη Mishima, αλλά δεν θα αργήσει να ονομαστεί έτσι από το «Mishima», μικρή πόλη στους πρόποδες του βουνού Φίντζι, που συνδέει την ομάδα

του Bungei - Bunka. Ο πρώτος που μάντεψε τα χαρίσματα του νεαρού ήταν ο κριτικός και ποιητής Hasuda Zenmei που θα αυτοκτονήσει μπροστά στα μάτια των συναδέλφων του του συντάγματος, μετά την είδηση για την παράδοση της Ιαπωνίας. Τα μεγάλα θέματα του έργου του - η σχέση της γιαπωνέζικης κουλτούρας με το θάνατο, η ιδέα ότι ο θάνατος, όταν συμμορφώνεται προς το Miyabi (την αριστοκρατική ομορφιά), μπορεί να γίνει ένα «έργο τέχνης» καθώς και οι όροι για να εκφραστεί μία κουλτούρα - σημαδεύουν βαθειά το νεαρό Mishima. Για έναν άλλο εμψυχωτή του Bungei - Bunka, τον ποιητή Ito Shizuo, θα πει ότι υπήρξε «ο δάσκαλος της νεότητάς» του. Αν και φιλάσθενος έφηβος, ο Mishima αφυπνίστηκε πρώιμα όσον αφορά τη ζωή του πνεύματος, αλλά κρατήθηκε μακριά από τη ζωή της σάρκας από μια γιαγιά μορφωμένη αλλά φρικτά καταπιεστική. Από τότε, εχθρικός στην μετά το 1945 κουλτούρα της Ιαπωνίας και κυριευμένος από το ρεαλισμό και τον υπαρξισμό, ο Mishima θα προσφύγει στην περιοχή «της τέχνης για την τέχνη» και στη σιωπηρή άρνηση του περιγύρου του.

Το 1951, επιστρέφοντας από ένα ταξίδι του στην Ελλάδα, προσχωρεί με ενθουσιασμό στον κλασσικισμό, που τον συμφιλιώνει με ένα κομμάτι του εαυτού του ξεχασμένο εδώ και πολύ καιρό: το σώμα του. Προαισθάνεται τότε ότι και η σάρκα έχει τη δική της γλώσσα και καταλαβαίνει, όπως θα γράψει αργότερα στο έργο του «Ο ήλιος και το ατσάλι» (1968) ότι «πλησίαζε ο χρόνος κατά τον οποίο η θεώρηση του ήλιου ως εχθρού θα ισοδυναμεί με τον θρίαμβο του όχλου». Είναι η εποχή του «Φλοίσβος των κυμάτων» (1954) - έξαρση του σαρκικού κάλλους και του καθαρτήριου ήλιου - και της «Χρυσής Παγόδας» (1956) -έκφραση ενός «ψευδούς ναρκισσισμού» που χρησιμοποιείται ως άμυνα ενάντια στις κυρίαρχες αξίες. Αυτά θεωρούνται συχνά τα καλύτερα μυθιστορήματα του Mishima. Η προσχώρηση στις αυθεντικές αξίες σημαίνει διαφυγή από το αποπνικτικό κλίμα της «ευτυχισμένης γαλήνης των γεμάτων



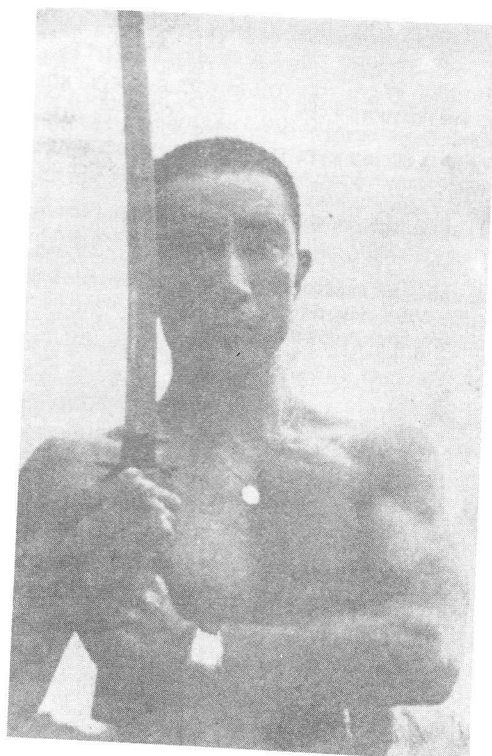
στομαχιών», σημαίνει απόδραση από τη δίχως σύνορα μετριότητα της κοινωνίας του ευ ζην. Ο μοντερνισμός είναι γι' αυτόν η άρνηση, δηλαδή ένα σύμπαν ολοκληρωτικά προσποιητό ανόργανο και οικείο της άφωνης παρουσίας του θανάτου, όπου οι ανθρώπινες σχέσεις γίνονται μηχανικές και ιδιοτελείς, όπου είναι πρακτικά αδύνατο να αισθανθεί κανείς ζωντανός. Στην εφημερίσα που διευθύνει όταν γράφει το βιβλίο «Το σπίτι της Kyoko» (1959), μυθιστόρημα που αναγγέλλει τη νεο-ρομαντική περίοδο, ο Mishima σημειώνει τα ακόλουθα: «Μια άβυσσος χωρίζει το «θάνατο» που νιώσαμε τόσο κοντά κατά τον πόλεμο... από τον κόσμο του σήμερα που είναι ειρηνικός, δίχως γεγονότα. Περάσαμε απροσδόκητα από μια ζωή όπου ο θάνατος ήταν πραγματικότητα, σε έναν κόσμο όπου ο θάνατος έχει γίνει ιδέα: η εμπειρία της πραγματικότητας που γευτήκαμε ζώντας μια ζωή κοντά στο θάνατο μετατράπηκε τώρα σε μια ιδέα». Κατά τον Fino, «Το σπίτι της Kyoko», που παρουσιάζει τέσσερα πρόσωπα τα οποία ενσαρκώνουν διάφορες πλευρές της προσωπικότητας του Mishima, εμφανίζει τα πρόσωπα αυτά να αντανακλούνται σε έναν καθρέφτη που δεν είναι άλλος από την ηρωίδα του έργου, την Kyoko, πρόσωπο κατεξοχήν παθητικό, αφού περιορίζεται στο να αντανακλά τους άλλους. Ο καθρέφτης έχει τη σημασία ότι τα πρόσωπα αυτά,

και άρα ο ίδιος ο Mishima κινούνται στο κενό. Τούτο γιατί το σπίτι της Kyoko παρουσιάζει την κατάσταση μετά τον πόλεμο που χαρακτηρίζεται από την οικονομική ώθηση, τη δημοκρατία, το νέο εκπαιδευτικό σύστημα, τη «δεύτερη νεότητα» των επαναστατημένων διανοητών και από όλα τα πνεύμα του καιρού. Για τον Mishima όλα αυτά είναι χωρίς νόημα, άρα κενό.

Από το 1960 ο συγγραφέας επανέρχεται προοδευτικά στο ρομαντισμό των νεανικών του χρόνων, ενώ ταυτόχρονα προχωρεί σε μία αναζήτηση των σημαντικότερων χαρακτηριστικών της ιαπωνικής κουλτούρας και σε μια έρευνα σχετικά με την εθνική παράδοση (dento) και τις πιο γνήσιες εκφράσεις της.

Αυτό που διακρίνει τον Mishima από τους οπαδούς του body building και των τριών S (Sea, Sun, Sex), οι οποίοι επιδεικνύουν την ασυγκράτητη χυδαιότητά τους κάθε καλοκαίρι στις πλαζ, αφορά τη βαθειά συνείδηση του θανάτου και του εφήμερου χαρακτήρα κάθε τελειότητας: «Αυτό που τελικά καθιστά τη σάρκα γελοία είναι το στοιχείο του θανάτου που εδρεύει σ᾽ ένα σώμα ρωμαλέο, γεμάτο υγεία» («Ο ήλιος και το ατσάλι», σελ. 56). Χάρη στη γλώσσα των μυών, ο Mishima μπόρεσε να επιδοθεί στην κριτική ορισμένων μορφών συμπεριφοράς και ορισμένων ιδεών: «Ο κυνισμός που θεωρεί τη λατρεία των ηρώων κωμική, συνοδεύεται πάντα από ένα αίσθημα φυσικής κατωτερότητας. Σταθερά, είναι αυτός που θεωρεί τον εαυτό του στερημένο από τα γνωρίσματα του ήρωα, που μιλά για τον ήρωα με χλευασμό». Η περιφρόνηση των ηρωικών χαρακτηριστικών είναι κατεξοχήν ο κλήρος (η μοίρα, το προνόμιο) των στοχαστών και του ολέθριου υποκειμενισμού τους.

Για όλους τους προοδευτικούς ιάπωνες διανοητές που πρόδωσαν τις εθνικές αξίες και συνέβαλαν δυναμικά στην επαφή της Ιαπωνίας με τη Δύση, ο Mishima στο τέλος της ζωής του δεν είχε αρκετά σκληρές λέξεις. Σε ένα από τα τελευταία γραπτά του, στον πρόλογο ενός δοκίμιου για τον πνευματικό του πατέρα Hasuda Zenmei, απαριθμεί τα χαρακτηριστικά των γιαπωνέζων εκπροσώπων της «ευφυιούς ηλιθιότητας»: η δειλία, ο σαρκασμός, η «αντικειμενικότητα», η αστάθεια, η κακοήθεια, η δουλική νοοτροπία, η αδράνεια κ.ά. Αυτή η ψυχολογική έρευνα που ξεσκεπάζει τους πνευματικούς ανθρώπους και καθιστά εμφανή την ασχήμια τους, βρίσκεται σε αρμονία με τον τρόπο που συλλαμβάνει την κουλτούρα. Στο κύριο δοκίμιό του Bunka boei - ron («Δοκίμιο για την υπεράσπιση της Κουλτούρας», 1968), ο Mishima αποκαλύπτει τις ανομολόγητες αιτίες της ανθρωπιστικής και ωφελιμιστικής εξήγησης της κουλτούρας. «Όταν κανείς αρνείται την δύναμη από άποψη ηθική, νιώθει την ανάγκη να καταδείξει την έλειψη αποτελεσματικότητας της δύναμης», στην πραγματικότητα αυτή είναι απλώς μια ψυχολογική διαδικασία κατόπιν εορτής, που προκαλείται από τον φόβο. Αν ο ιντελλεκτουαλισμός τελειώνει με το να περιπίπτει από την άρνηση της βίας στην τελική άρνηση του κράτους, αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι η ίδια διαδικασία, η «Κουλτούρα» και η «Διατήρηση του εγώ» ενεργεί με τον ίδιο ψυχολογικό μηχανισμό.

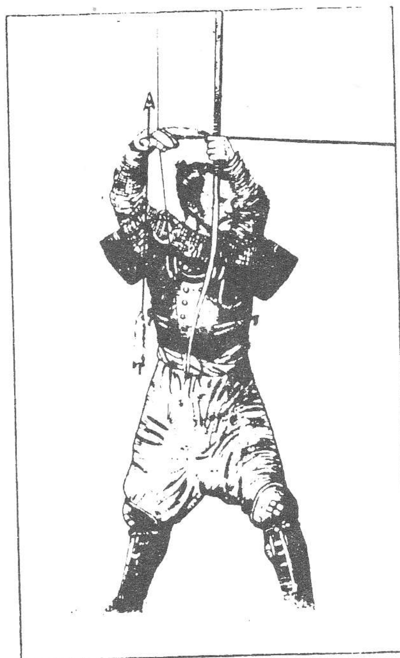


Υπό μία αστική και σύγχρονη προοπτική, η κουλτούρα είναι το κυνήγι των διανοητών, των ιερέων της ακαθόριστης και αφηρημένης δεισιδαιμονίας για το Ωραίο. Το έργο Τέχνης είναι πρώτιστα αντικείμενο αισθητικής απόλαυσης και η αναφορά στο περιεχόμενό του περνά πάντα σε δεύτερο πλάνο. Η έκφραση όμως είναι ιδιαίτερα κατάλληλη να συνοψίζει την θεώρηση του κόσμου δυναμικά και δεν έχει άλλο λόγο ύπαρξης από το να είναι κατά βάθος «σημαίνουσα». Για τον Mishima η αντίληψη αυτή δικαιολογεί καθετί από μία οπτική ανθρωπιστική και αισιόδοξη, διαχωρίζοντας την κουλτούρα από τη φονική μήτρα της ζωής και τη γενεσιουργό πράξη. Στην συγκεκριμένη περίπτωση της Ιαπωνίας αυτή η σύλληψη αντανακλά το ρήγμα που δημιουργείται ανάμεσα στη διανόηση και την πράξη, ανάμεσα στην αισθητική και την ηθική, ανάμεσα στο «Χρυσάνθεμο» και το «Ξίφος».

Η ολοκληρωμένη κουλτούρα περιβάλλει όλα τα πρότυπα συμπεριφοράς και δεν αφήνει κανένα έξω από τα όριά της. Το έθνος δεν μπορεί να απαρνηθεί κανένα μερίδιο από την κληρονομιά του. Σ' αυτό ο Mishima συμφωνεί με τον Kita Ikki (1883-1936) που συχνά έχει θεωρηθεί ως ο θεωρητικός του ιαπωνικού φασισμού.

Δεν θα πρέπει να παρεξηγηθεί η πρόθεση του Mishima στο έργο του το «Ξίφος» και να θεωρηθεί ότι ονειρευόταν να κάνει την Ιαπωνία μία κοινωνία «ιππέων». Τοποθετεί τον εαυτό του μεταξύ εκείνων που ενσαρκώνουν την ιαπωνική παράδοση του Ωραίου και στο «Δοκίμιό» του προτείνει «γενικούς κανόνες για τη δημιουργία ενός αισθητικού Κράτους». Το ιδεώδες του παραμένει το bunburyôdô, ο διπλός δρόμος των γραμμάτων και των πολεμικών τεχνών, ιδανικό που είχαν καλλιεργήσει προπάντων οι Σαμουράι της εποχής Tokugawa (1600-1868).

Από το 1960 ο Mishima ερευνά παραδειγματικές μορφές συμπεριφοράς και βρίσκει άκοπα ανθρώπους και ρεύματα σκέψης που μπορούν να προσφέρουν μία ιδεολογική βάση στην έρευνά του: τις πραγματείες του bushido, τη φιλοσοφία του Wang Yang - ming (1472-1529), κονφουκιανό κινέζο που κηρύττει τη



σύνθεση της γνώσης με την πράξη, τον Oshio Heihachiro, οπαδό αυτής της σχολής και υποκινητή μιας λαϊκής εξέγερσης στην Osaka εναντίον των κερδοσκόπων που εκμεταλλεύονταν τους χωρικούς, το «Συνασπισμό του Θεϊκού Ανέμου», το Saigo Takamori που ήταν επικεφαλής της εξέγερσης του Satsuma στο 1877 κ.ά.

Ταυτιζόμενος με τα μοντέλα μιας κουλτούρας αρχαϊκής, μυθικής, σιωπηλής, ο Mishima πήγαινε μακριά και είχε συναίσθηση της απόστασής του. Τελικώς, στην Ιαπωνία οι μόνοι που μένουν στη λαϊκή μνήμη είναι οι μοναχικοί και ηττημένοι ήρωες που αφοσιώθηκαν με ειλικρίνεια και αυταπάρνηση σ' ένα σκοπό εκ των προτέρων καταδικασμένο. Κι αυτό ο Mishima δεν τον αγνοούσε.

Κάθε χρόνο πληθαίνουν οι «Εταιρείες Mishima» στην Ιαπωνία καθώς και ο αριθμός όσων συγκεντρώνονται την 25 Νοεμβρίου γύρω από τον τύμβο του. Αυτό δείχνει ότι η θυσία του Mishima δεν πήγε χαμένη, γιατί σήμανε την αρχή μιας απροσδόκητης εξέλιξης των Ιαπώνων ως προς τον τρόπο τους να θεωρούν την προγονική τους κληρονομιά.

ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗΝ ΜΑΔΡΙΤΗ

Ηταν η πρωτη φορα που πηγαινα στην Ισπανια. Μαζι με το Γιαννη βρηκαμε εισιτηρια με την ΥΑΤ (YUGOSLAV AIR TRANSPORT) που ηταν και η πιο φθηνη εταιρεια και πεταξαμε για Μαδριτη στις 16 Νοεμβριου.

Στο αεροδρομιο της Μαδριτης μας περιμεναν ενας συναγωνιστης και δυο συντροφισες, που μολις τις ειδα μου ανεβηκε το αιμα στο κεφαλι, αλλα πριν κανω κατι «κακο» με προλαβε ο Γιαννης, συστηνοντας με.

Φυγαμε απο το αεροδρομιο με το ντεσεβο που ειχαν, και εγω καθομουν πισω αναμεσα στις δυο κουκλες με τις μινι φουστες, το βαμμενο νυχακι που με εκαναν να αισθανομαι σαν τον Μαλκο του Ζεραρ ντε Βιλιε.

Η Μαδριτη δεν ηταν πολυ μακρια.

Οταν σταματησαμε ο Γιαννης και ο Χοσε με βοηθησαν με τα πραγματα μου και μπηκαμε σε μια πολυκατοικια που μας περιμεναν.

«Βολεψου οπου μπορεις» μου ειπε ο Γιαννης και φευγοντας μου ειπε πως θα μου στειλει ανθρωποι για να με ξεναγησει.

Το ζευγαρι που με φιλοξενουσε, ηταν η Ισαβελα και ο Καρολος. Δυστυχως δεν γνωριζουν αγγλικα και δεν μπορεσαμε να συνεννοηθουμε παρα τις προσπαθειες τους. Ηταν πολυ ευγενικοι μαζι μου και προσπαθησαν να με κανουν να αισθανθω ανετα τις ωρες που περιμενα για να ελθουν να με παρουν. Το κουδουνι κτυπησε και σκεφθηκα οτι μπορει να ηταν για μενα.

Η Ισαβελα ανοιξε την πορτα και τοτε βρεθηκα απεναντι σ' ενα «κομματι» ανεκτιμητον αξιας.

Δεν θα σας το περιγραψω, μπορειτε να ανοιξετε στην τυχη ενα S.A.S. και να διαβασετε την περιγραφη καποιας συνοδου του πριγκιπα Μαλκο.

Μου μιλησε στ' αγγλικα και μου ειπε οτι θα ειναι η συνοδος μου κατα την παραμονη μου στη Μαδριτη.

«Ωραιο πασο μου εκανε ο Σορωτος» σκεφτηκα..

Φυγαμε απο το σπιτι, την ωρα που σκοτειναζε. Ειχε δικο της αυτοκινητο. Το κασετοφωνο επαιζε «Λα ισλα μπονιτα». Θυμήθηκα οτι δεν την ειχα ρωτησει απο την ταραχη μου, ουτε πως τη λενε, ουτε που παμε. Γυρισα για να την ρωτήσω και εκεινη μαντεψε τις σκεψεις μου, και μου συστηθηκε. Την ελεγαν Μαρι Καρμεν... το υπολοιπο δεν το γραφω γιατι οπως θα ξερετε τα ισπανικα ονοματα ειναι σιδηρόδρομοι.

Στριψαμε δεξιά και διαβασα METRO - ARGUELLES. Λιγο πιο περα παρκαρε. Εξω απο ενα μπαρ διεκρινα τον Γιαννη με μια παρεα να πινουν.

Μαζι τους ηταν και «ωραιος κοσμος».

Φυσικά ολοι εσεις που διαβαζετε θα νομιζετε οτι ειμαι «μανιακος» δεν ειναι ομως ετσι. Πρεπει να επισκεφτειτε την Μαδρίτη για να το διαπιστωσετε.

Μολις φτασαμε στην παρεα ο Γιαννης με συστησε: ηταν ο Juanjo, η Angela, ο Carlos, Los hermanos Barbas, η Maria ο Alfonso, η Marora, η Silvia ο Fernando. Περιμενουμε και αλλους μου ειπε η Μαρι Καρμεν και μου προσεφερε ενα ποτηρι μπυρας.

Απεναντι μου ηταν ο Γιαννης και απ' οτι μπορουσα να καταλαβω μιλουσε για πολιτικη, που ομως δεν εχανε ευκαιρια να κανει «παιχνιδι» με την νταμα του

Επειδη δεν μιλουσα, η συνοδος μου με πηρε απο το χερι πιο περα, μου προσφερε αλλο ενα ποτηρι μπυρα και αρχισε να μου μιλα. Μου εκανε μια παρουσιαση για τις διαφορες οργανωσεις που υπαρχουν στην Ισπανια, ενω μου μιλησε με ασχημα λογια για τους Φρανκικους και κατηγορησε την σημερινη φάλαγγα λεγοντας οτι ειναι ανθρωποι του συμφεροντος και οι θεσεις τους ειναι αντιδραστικες.

«Εμεις οι νεοι Εθνικιστες Επαναστατες χαραζουμε εναν καινουργιο δρομο, ενα καινουργιο στυλ αγωνα με νεες ιδεες, χωρις να χωριζουμε τους συντροφους σε ταξεις ή σε αγωνιστες διαφορετικης κατηγοριας. Ολοι ειμαστε αγωνιστες της πρωτης γραμμης.

Οταν χρειασθη βγαζω τις γοβες μου και τα βραχιολια μου, φορω τζιν μου και μαζι με τους αλλους συντροφους κατεβαινουμε στο πεζοδρομιο.

Προς το παρον μας ενδιαφερει ο φοιτητικος συνδικαλισμος, γιατι οι περισσοτεροι ειμαστε φοιτητες. Ουτε η αριστερα αλλα ουτε και η δεξια με τις διαφορες τασεις της, μπορει να δώσει λύσεις στα προβληματα ειτε αυτα ειναι φοιτητικα - συνδικαλιστικα - εργατικα, αλλα ουτε και μπορει να κατεβασει και να φανατισει τις μαζες».

Με την ακρη των ματιων μου ειδα οτι ο Σορωτος ειχε μπει για καλά στο «παιχνιδι». Επρεπε να φυγουμε, η ωρα ειχε περασει.

Η Μαρι Καρμεν δεν με αφησε να πληρωσω γιατι ημουν φιλοξενουμενος στην Μαδριτη. Τοτε εγω για να ανταποδωσω την καλεσα στην Ελλαδα για το καλοκαιρι. Δεχθηκε μονο που το προσωπο της ειχε κοκκινησει.

Θα μου ηταν πιο ευχαριστο να συνεχιζα ετσι, αλλα η φωτοσυνθεση κοστιζει, γι' αυτο θα σας πω τι εγινε τις αλλες ημερες.

Την Τριτη στις 17 Νοεμβριου, μεχρι το βραδυ δεν ειδα καθολου τον Γιαννη.

Απο το πρωι ημουν με την Μαρι Καρμεν που με συνοδευσε στο μουσείο του Πραδου, στο πολεμικο μουσειο (οποιος συναγωνιστης επισκεφθει την Μαδριτη να μην το χαση) που εμεινα καταπληκτος.

Το βραδυ βγηκαμε και «ζωγραφισαμε» ολη τη Μαδριτη. Αγορια και κοριτσια διαφορετικης ηλικιας και εμφανισης «ζωγραφιζουν».

Την Τεταρτη το πρωι συναντηθηκαμε με μελη του CEDADE Μαδριτης που μας ειπαν πολλα.

Το βραδυ περασε πινοντας μπυρα, ενω ειμασταν σε επιφυλακη γιατι μια αλλη ομαδα του CENR ειχε βγει για «ζωγραφισμα».

Την Πεμπτη το βραδυ, ξεκινησαμε με τα ποδια για να παμε στο μερος που ειναι θαμενοι ο Χοσε Αντονιο και ο Φρανκο. Ο Γιαννης δεν ηλθε και προτιμησε να βγει με την κοπελα που τον ειδα το πρωτο βραδυ. Περπατησαμε με τα ποδια 40 χιλιομετρα και στο δρομο, απ' οποιο χωριο περνουσαμε μας κερνουσαν τσαι η κονιακ.

Φυσικα, ο «κοσμος» που υπηρχε ηταν ο κλασικος «κοσμος», που υπαρχει και εδω στην Ελλαδα.

Τοτε καταλαβα γιατι ο Γιαννης προτιμησε να μην ελθει.



Την Παρασκευή το μεσημερι πηγαμε για φαγητο με τον comandante Horia Sima τον διαδοχο του Codreanu στην Σιδηρα Φρουρα.

Το βραδυ συναντηθηκαμε με συντροφους απο την Galicia, Astrurias, Paris, Toulouje.

Ο Γιαννης με συστησε στους Ισπανους και Γαλλους συντροφους που δε γνωριζα. Ευτυχως που ορισμενοι μιλουσαν αγγλικα και μπορεσα να συνεννοηθω, εχοντας φυσικα διπλα την ομορφη συνοδο μου που δεν με αφηνε λεπτο μονο μου.

Σε λιγο ηλθαν και αλλοι συντροφοι απο τις BASES AUTONOMAS, ACCION DIRECTA, LOBOS NEGROS. Ξεχασα να σας πω οτι οι συντροφοι απο την Asturia ηταν απο τις οργανωσεις TERCERA POSICION και H.P.L.R.H - FIDELIDAO.

Οι Γαλλοι ηταν απο την TROISIEME VOIE.

Αργοτερα ειχαμε κατι «αγκαλιασματα» και ευτυχως που δεν κατεληξα σε καποιο αστυνομικο τμημα. Ο Γιαννης ειχε διαλεξει μια εξυπνη κοπελα για συνοδο μου και μπορεσαμε να την κοπανησουμε.

· Το Σαββατο το πρωι, συνατηθηκαμε με συντροφους απο την Πορτογαλια σ' ενα μνημοσυνο που εγινε προς τιμην των δυο εθελοντων ρουμανων MOTA και MARIN **που σκοτωθηκαν στον Ισπανικο Εμφυλιο.**

Παροντες ηταν ρουμανοι Λεγεωναριοι που ζουν στην Ισπανια, καμμια εξηνταρια Γαλλοι, Ισπανοι, Πορτογαλλοι ο Γιαννης και εγω.

Το βραδυ στο ευρωπαϊκό δειπνο γνωρισαμε και τους Βελγους, Ισπανοι, Γαλλοι, Πορτογαλοι, Βελγοι και εμεις απο το αντιδοτο. Οι Ιταλοί και οι Ελβετοι δεν μπορεσαν να ελθουν. Ειμασταν γυρω στους 200.

Ο Γιαννης καθοταν στο προεδρικο τραπεζι αναμεσα στον Julio τον Jovem Revolucao απο την Πορτογαλια και τον Carlo του CENR.

Ηταν πολυ ευγενικοι και εδωσαν πρωτα τον λογο στην Ελλαδα. Στην συντομη ομιλια του ο Γιαννης τονισε οτι: «Πρεπει να εγκαταλειψουμε τις αντιδραστικες θεσεις του παρελθοντος, γιατι βαδιζουμε για το 1995, δηλ. 50 χρονια απο το τελος του Ευρωπαϊκου Εμφυλιου... θα πρεπει να σταματησουμε να ειμαστε «στοες» και να ανοίξουμε τις πόρτες στις μαζες... Τα προβληματα των εργαζομενων, τα προβληματα των φοιτητων ειναι και δικα



μας προβληματα...

Τα λαβαρα του παρελθοντος βρισκωνται στα μουσεια και στις καρδιες μας, δεν μπορουν ομως να κυματισουν στους δρομους... Ας μην ξεχναμε οτι η σημαια μας ειναι κοκκινη...»

Τελος στραφηκε προς τον J. G. Malliaraki λεγοντας: «Πατριδα μας δεν ειναι μονο η Ευρωπη. Πατριδα μας ειναι μεχρι εκει που εχει πατησει ο Λευκος ανθρωπος και ο Πολιτισμος του».

Στη συνεχεια ο συντροφος Julio του Jovem Revolucao κατηγορησε τις ΗΠΑ και την Ρωσια που χωριζουν τον κοσμο.

Ο συντροφος Carlos του CENR μιλησε «για τις συνδικαλιστικες θεσεις που μας λειπουν, ενω τονισε παραλληλα οτι το προεδρικο τραπεζι δεν παιζει κανενα ρολο και οποιος θελει μπορει να ελθει να καθισει μαζι μας η να μιλησει».

Τελευταιος μιλησε ο J. G. Malliarakis κατω από επευφημιες και ζητωκραυγες κατηγορωντας το παρανομο κρατος του Ισραηλ, και μιλησε για μια Ενωμενη Ευρωπη, για μια Ευρωπη εθνικιστικη και οχι Οικονομικη, για μια Ευρωπη Ελευθερη, Ανεξαρτητη, Ενοπλη....

Το δειπνο τελειωσε τραγουδωντας το «Εγω ειχα ενα συντροφο» προς τιμην του H-ESS.

Το τι εγινε μετα το δειπνο στη Μαδριτη το εκοψε η λογοκρισια.

Κυριακή 22 Νοεμβριου.

Στην πλατεια Σαν Χουαν ντε λα Κρουθ, που βρισκεται και το μοναδικο αγαλμα του Φρανκο ειχε συγκεντρωθει αρκετος κοσμος μια που η πορεια ειχε απαγορευθει.

Τα φαντασματα ειχαν βγει απο τους πυργους τους και οι βρυκολακες απο τις κασες τους.

Η κορη του Φρανκο, ο Πινιαρ, η αδελφη του Χ. Αντονιο, Φρανκικοι, Καρλιστες, Φαλαγγιτες, κυριες με τις γουνες τους, ακροδεξιοι, ιερεις. Ολος ο «χωρος» στο μεγαλειο του. Με τους συντροφους απο την Πορτογαλια καθισαμε παραμερα και χαζευαμε. Τοτε καταλαβα γιατι ο Γιαννης επεμενε να μην παμε. Ηταν η πρωτη φορα που βρισκομουν στην Ισπανια και δεν ηθελα να χασω το πανηγυρι.

Σε μια στιγμη ειδαμε καποιον υποπτο με καμερες και σκεφθηκαμε οτι ηταν κάποιας υπηρεσιας.



Ετσι ο φουκαρας μαζι με την καμερα του, βρεθηκε στην τεχνητη λιμνουλα που ηταν πιο περα.

Αργοτερα μαθαμε οτι ηταν δημοσιογράφος.

Ο Γιαννης βαρεθηκε και εφυγε, αλλα εκλεισε ραντεβου για τις πεντε το απογευμα και οπως ειπε μας ετοιμαζε μια εκπληξη.

Ενω χαζευαμε, ενα χερι με τραβηξε προς τα πισω. Ηταν η Μαρι Καρμεν. Με αγκαλιασε και με φιλησε. Εγω δεν καταλαβαινα τιποτα. Οταν συνηλθα τη ρωτησα «γιατι τωρα;» «Επρεπε να περασουν τοσες ημερες;». Κατι μου ειπε, αλλα δεν θυμαμαι.

Η βροχη που αρχισε να πεφτει μας αναγκασε να φυγουμε. Αφου συνενοηθηκα με τους συντροφους για το ραντεβου που ειχαν με τον Γιαννη το απογευμα εφυγα με την Μαρι Καρμεν.

Πηγαμε σ' ενα τυπικό ισπανικο εστιατόριο.

Στ' αληθεια δεν ηξερα πως να φερθω.

Στις 5 το απογευμα με συνοδευσε μεχρι το μερος που ειχαμε ραντεβου και οταν ηρθαν οι αλλοι συνενοηθηκε με το Γιαννη για το βραδυ και εφυγε. Μπηκαμε σε μια πολυκατοικια και αναγκασθηκαμε να χωριστουμε σε ομαδες για να ανεβουμε με το ασανσερ.

Μας ανοιξε μια κυρια και καθησαμε σ' ενα δωματιο που εμοιαζε περισσοτερο με μελετητηριο - γραφειο, παρα με σαλονι. Βιβλια, εφημεριδες, περιοδικα, ενα αγαλμα του Λεωνίδα.

Σε λιγο μπηκε ενας ηλικιωμενος ανδρας, εμφανισημος. Τον χαιρετισαμε με το χερι ψηλα. Το προσωπο του μου θυμιζε κατι. Ηταν ο στρατηγος Λεον Ντεγκρελ.

Ηταν γι' αυτον που ο Χιτλερ ειχε πει: «Εαν ειχα ενα γιο, θα ηθελα να ειναι σαν και εσας».

Συστηθήκαμε.

Του εκανε μεγαλη εντυπωση που ειμασταν απο την Ελλαδα. Μας ρωτησε πως ειναι το κινημα στην Ελλαδα και τα γνωστα.

Στη συνεχεια αυτα που μας ειπε ηταν ενδιαφεροντα. Ο Σορωτος ομως δεν με αφησε να τα γραψω γιατι θελει να τα χρησιμοποιησει για ενα βιβλιο του.

Βγαλαμε αναμνηστικες φωτογραφιες, μας εδωσε αυτογραφα οπως τοτε που μοιραζε στους συντροφους του στο ανατολικο μετωπο.

Οταν τον χαιρετησαμε για να φυγουμε ολοι μας ειμασταν συγκινημενοι. Πηγαμε στην MONCLOA που ειχαμε ραντεβου. Παραγγειλαμε μπυρα. Ο Γιαννης φαινοταν εκνευρισμενος. Την αλλη μερα φευγαμε.

Η εβδομαδα στην Μαδριτη τελειωνε.

Οι Πορτογαλοι ταξιδευαν πρωι και εφυγαν νωρις. Ο Γιαννης με την «παρεα» του εφυγε και αυτος. Το αεροπλανο μας πετουσε στις 2.15 το μεσημερι.

Με την Μαρι Καρμεν περασαμε απο ορισμενα μπαρ δοκιμαζοντας ισπανικα κρασια και καταληξαμε στο σπιτι που με φιλοξενουσαν.



Ανοιξαμε ενα μπουκαλι κρασι. Με την συζητηση το ηπιαμε χωρις να παρουμε ειδηση. Το μονο που θυμαμαι ειναι οτι το πρωι ξυπνησα ενω μου χαιδευε τα μαλλια, ξαπλωμενη διπλα μου.

Δεν θυμομουν τιποτα. Την ρωτησα τι συνεβη χθες, και μου απάντησε οτι ενω πιναμε ξαπλωμενοι και μου μιλουσε αποκοιμηθηκα στην αγκαλια της.

Γυρισα και της ειπα οτι εχασα την ευκαιρια για «μπερδεμα» μια φορά, αλλά δεν θα επαναληφθει. Μου ειπε οτι «ετσι και αλλιώς δεν θα «γινοταν» τιποτα, γιατι ειμαστε συναγωνιστες και φιλοι».

Μεταξυ μας. «Αν πατε στην Ισπανια μην δοκιμασετε πολυ κρασι για να μην παθετε το ιδιο που επαθα και εγω». Ετσι δεν ειναι «φιδακι»;

Σηκωθηκαμε και ντυθηκαμε, μετα απο ενα ζεστο φιλι. Πηγαμε να ετοιμασουμε το πρωινο και στο σαλονι. Καθοταν ο Γιαννης με την κοπελα που τον συνοδευε παντα. Φαινοταν ψοφιος. Και οι δυο τους εδειχναν οτι δεν ειχαν κοιμηθει. Μαυροι κυκλοι ηταν ζωγραφισμενοι στα ματια της κοπελας ενω του κρατουσε σφικτα το χερι.

Μπροστα τους ειχαν απο ενα ποτήρι μπυρας γεματο καφε. Τον χαιρετησα, αλλα ειδα οτι δεν ειχε διαθεση για κουβέντα.

Σε λιγο ηρθε η Ισαβελλα και ο Καρολος που με φιλοξενουσαν. Και οι δυο τους δουλευαν βραδυ. Η κοπελια σε νοσοκομειο και ο Καρολος στην γκρουπ 4.

Ηπια αμιλητος τον καφε μου.

Η ωρα πησιαζε. Ενας φιλος του Γιαννη και παλιος συναγωνιστης με γενια μας βοηθησε με τα πραγματα. Αποχαιρετισαμε το ζευγαρι και μετα ο καθενας τις νταμες του.

Δεν ηξερα τι λενε σ' αυτες τις στιγμες.

Ανταλλαξαμε διευθυνσεις με τη Μαρι Καρμεν.

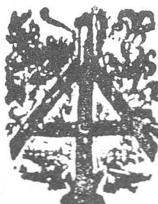
Κατεβηκαμε, μπηκαμε στο αυτοκινητο και βρεθηκαμε στο αεροδρομιο.

Μαδριτη, Ζαγκρεμπε, Βελιγραδι, Αθηνα.

Η εβδομαδα στην Μαδριτη ειχε περασει. Ειχαμε φθασει στην Αθηνα. Κατεβηκαμε την σκαλα του αεροπλανου και οταν πατησα το ποδι μου στο εδαφος μου ηρθαν στο νου τα λογια του στρατηγου Ντεγκρελ, οταν τον αποχαιρετουσαμε: «Οταν καποτε ρωτησα τον Χιτλερ ποια ειναι η πατριδα μας, αυτος μου απαντησε: Πατριδα μας ειναι η Ελλαδα».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΗΜ. ΣΠΥΡΙΔΗΣ

ALFREDO EDUARDO GUEREÑO



PRESENTE

ΠΛΑΤΩΝ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

H. GUNTHER

Σέ μιά προσπάθεια νά ἀνακαλύψουμε τήν ἐσωτερική ἐγκυρότητα πού τό Πλατωνικό ἔργο παρουσιάζει σ' ἐμᾶς τούς νεώτερους προχωροῦμε σέ δύο γενικές διαπιστώσεις. Ὅταν λέμε ὅτι ὁ Πλάτωνας εἶναι ἕνας φιλόσοφος, δέν θά πρέπει νά δώσουμε στόν ὅρο αὐτό τό ἕνα ἤ τό ἄλλο σύγχρονο νόημά του, δέν θα πρέπει νά ἀντιμετωπίσουμε τόν Πλάτωνα σάν ἕναν ἁπλό λογικό ἤ θεωρητικό τῆς γνώσεως πολύ περισσότερο δέ νά τόν ταυτίσουμε μέ τίς γνωστές σέ ὅλους μας μορφές τῶν καθηγητῶν τῆς Φιλοσοφίας.

Ὄχι. Ὁ Πλάτωνας εἶναι μοναδικός ἤ τουλάχιστον ἕνας ἀπό τούς ἐλάχιστους διανοητές, που πρέπει νά τούς σκιαγραφήσουμε τήν στιγμή πού διδάσκουν ἐλεύθερα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, καί ἀνάμεσά τους οἱ καλύτεροι, ἔχουν πάνω τους κάτι που θυμίζει «ἕδρα» ἤ «βιβλίο» ἄσχετα βέβαια ἄν κάτι τέτοιο δέν μειώνει ὅπως εἶναι φυσικό τήν ἀξία τους.

Ὁ Πλάτωνας δέν προσφέρει μόνο συμπεράσματα, δεν προσφέρει μόνο γνώση, δέν καταλήγει καί ἐγώ δέν ξέρω σέ ποιά «ἀντικειμενικότητα».

Ἀντίθετα πάντα προτρέπει σέ κάτι, μέσα ἀπό τήν γνώση σκοπεύει πάντα σέ κάποιο κανόνα, βάζει στόχους ἄλλους ἀνθρώπινους καί ἄλλους πολιτειακούς.

Ἀκόμη καί τήν μέρα τοῦ θανάτου του βρίσκεται σέ ἀναζήτηση ἀφήνοντας ἀσυμπλήρωτο τό τευλευταῖο σχέδιο τῆς Πολιτείας του.

Στήν 7η ἐπιστολή ἐκδηλώνει ξεκάθαρα τήν ὕπαρξή του.

Πάνω ἀπ' ὅλα μ' ἔσπρωξε ἡ θεώρηση γιά μένα τόν ἴδιο: δέν θέλησα να ἐμφανιστῶ μπροστά μου σάν ἕνας ἁπλός θεωρητικός, πού ἠθελημένα δέν διακινδυνεύει καμμιά ἐργολαβία.

Εἶναι ἐλάχιστοι οἱ διανοητές ἐκεῖνοι γιά τούς ὁποίους ἰσχύουν, ὅπως γιά τόν Πλάτωνα οἱ λέξεις τοῦ Γκαῖτε:

Ὅπου ὁ ἄνθρωπος δρᾶ σημαντικά συμπεριφέρεται σάν νομοθέτης. Κάθε πλατωνική σκέψη παίζει τόν ρόλο τῆς προετοιμασίας γιά μιά προσεκτική, μελετημένη δράση πού βρίσκεται σέ ἁρμονία μέ τόν σκοπό, τήν δράση τοῦ ὑπεύθυνου ἀνθρώπου.

Γιά τούς Ἕλληνες ὅπως καί γιά τούς Ρωμαίους τῶν καλύτερων χρόνων, ἡ προθυμία τους νά ἀναλάβουν εὐθύνες, μέσα στό κράτος, ἀποτελοῦσε τό κέντρο τιμῆς κάθε πολίτη.

Ὁ Πλάτων θά ἦταν ἕνας κακός Ἕλληνας ἄν δέν εἶχε συμμεριστεῖ τήν ἄποψη αὐτή.

Γι' αυτόν, σάν Ἕλληνα, τό Κράτος ἦταν τό «κοινόν» ἡ κοινότητα, ὅπως ἄλλωστε ἦταν τό Κράτος γιά τούς πραγματικούς Ρωμαίους, RES PUBLICA, μιά ὀντότητα πού ἀγκαλιάζει ὅλους τόσο σάν σύνολο ὅσο καί σάν ἄτομα.

Ἡ τιμή τοῦ πολίτη βρισκόταν στό γεγονός ὅτι ἀποτελοῦσαν τμῆμα τοῦ ἴδιου κράτους, μιά πού στό νόημα τοῦ ἀνθρώπου συμπεριλαμβανόταν ἤδη καί ἡ ἰδέα τοῦ «πολιτικοῦ ζώου».

Παρόμοια χαρακτηριστική ἰδέα ὑπῆρχε καί μέσα στόν ὅρο τοῦ CIVIS ROMANUS. Κατά συνέπεια ὅποιος ἔμενε μακριά ἀπό τήν ζωή τοῦ κράτους, ἔπρεπε νά ἐμφανίζεται σάν ἄτιμος.

Τα ιστορικά δεδομένα εἶναι τόσο γνωστά πού δέν χρειάζεται νά ἐπιμείνομε πολύ σ' αὐτά γιά τήν ἑρμηνεία τοῦ Πλάτωνα.

Ἡ ἑλληνική ἀρετή, ἡ ρωμαϊκή VIRTUS - καί τά δύο τά μεταφράζουμε σάν ἀρετή ἤ ἀκόμη καλύτερα σάν «κουράγιο», «εὐψυχία», «ἀνδρεία», «ἀνδρική σταθερότητα» - μπόρεσαν νά προσφέρουν πραγματοποιήσιμες ἰδέες μόνον μέσα στήν Πολιτεία. Ἀκόμη καί γιά τόν Πλάτωνα ἡ ἀναζήτηση τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ δεξιοτέχνη, ὁδηγεῖ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο στήν ἀναζήτηση τοῦ ἀγαθοῦ μέσα στόν ὁποῖο ἔχουν διευσδύσει οἱ ἀρετές τοῦ κράτους καί τό ἀντίθετο.

Ἡ ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνα δέν ἦταν ἕνα ἰνστιτοῦτο ἀναζητήσεως γιά τήν ἀγάπη τῆς ἀναζητήσεως ἀλλά ἕνα ἰνστιτοῦτο ἀναζητήσεως γιά τήν ἐξύψωση τοῦ Κράτους καί τοῦ λαοῦ.

Μήπως δέν εἶναι ἐνδεικτικό τό γεγονός, ὅτι τό πρόγραμμα διδασκαλίας τῆς Ἀκαδημίας συμπεριλάμβανε μέ τόν καλύτερο τρόπο ὅσα

ό Πλάτωνας προτείνει στήν Πολιτεία του ἀναφορικά μέ τήν μόρφωση τῶν πολιτῶν;

Ποιά ὅμως εἶναι ἡ χαρακτηριστική συμμετοχή τοῦ Πλάτωνα μέσα στό Κράτος;

Εἶναι γνωστό ὅτι πῆγε στήν Σικελία δύο φορές, τήν μιά στά 368 π.Χ. καί τήν ἄλλη στά 361 γιατί ἀκριβῶς περίμενε ὅτι μέ τήν βοήθεια ἑνός φίλου τοῦ Βασιλιᾶ θά μποροῦσε νά θέσει σέ ἐφαρμογή τά σχέδια τῆς πολιτείας του.

Εἶναι ἐπίσης γνωστό ὅτι καί τά δύο ταξίδια ἐπιφύλαξαν στόν διανοούμενο λυπηρές ἀπογοητεύσεις.

Γιατί ὅμως ὁ Πλάτωνας δέν θέλησε νά δράσει στήν γενέτειρά του 'Αθήνα; Οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς του ἀποτελοῦσαν ἤδη τμῆμα τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῶν 'Αθηνῶν.

Γιά νά δώσουμε μιά ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό πρέπει νά ρίξουμε μιά ματιά στήν 'Αθήνα ἔτσι ὅπως παρουσιάζεται τήν ἐποχή τοῦ φιλόσοφου.

'Ο Πελοποννησιακός πόλεμος εἶχε τελειώσει τήν ἐποχή πού ὁ Πλάτωνας ἦταν ἀκόμη παιδί.

Κατά τήν διάρκεια τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τόσο ἡ 'Αθήνα ὅσο καί ἡ Σπάρτη εἶχαν κάνει καθε τι πού περνοῦσε ἀπό τό χέρι τους γιά νά καταστρέψουν τίς καλύτερες νεολαίες τους.

'Η προεξέχουσα ἕνα καιρό βόρεια φυλή, θά ἔφτανε κατά τήν διάρκεια αὐτῆς τῆς συγκρούσεως πολύ κοντά στόν ἀφανισμό. Τον 5ο αἰώνα π.Χ. ὁ Πίνδαρος μποροῦσε ἀκόμα νά ἐξυμνεῖ τούς συμπατριώτες του σάν ξανθούς Δαναούς· τήν ἐποχή ὅμως τοῦ Πλάτωνα οἱ ξανθοί εἶχαν ὑποβιβαστεῖ σέ ταπεινή μειοψηφία. 'Η ἀποβορειοποίηση καί ὁ ἐκφυλισμός εἶχαν ἀφήσει τά σημάδια τους πάνω στους Ἕλληνες.

'Η ἐποχή τοῦ Πλάτωνα εἶναι μιά ὕστερη ἐποχή. Κατά τήν διάρκεια τοῦ πολέμου ἡ 'Αθήνα βρισκόταν ὑποταγμένη στήν δίχως φραγμούς κυριαρχία τῶν μαζῶν. Ἕνας Περικλῆς μποροῦσε ἀκόμη νά ἀντιταχτεῖ στήν δυστυχία τῆς ὀχλοκρατίας, ὅμως μετά τόν θάνατό του ἄρχισε ἡ ἀποσύνθεση.

Τά κατώτερα κοινωνικά στρώματα καί ἡ πλειοψηφία ἐξασκοῦσαν ἕνα εἶδος ταξικῆς κυριαρχίας. Ὅποιος ἤξερε νά κολακεύει τίς μάζες, ἀποκτοῦσε δύναμη καί ἐπιρροή. Τά γεγονότα αὐτά ἔχουν ἐπισημανθεῖ κατ' ἐπανάληψη ὅπως ἐπίσης ἔχουν περιγραφεῖ ὁ διαλυτικός ἀτομικισμός, ἡ κατάχρηση τῆς ἐλευθερίας καί τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου, πού κάτω ἀπό τίς προτροπές τῶν Σοφιστῶν, ἐπηρέαζαν σέ ὁλονέν μεγαλύτερο βαθμό τήν νοοτροπία τῶν 'Αθηναίων.

Ὅπως ἀκριβῶς τό ἄτομο ἀντιμετωπιζόταν καί ὑπολογιζόταν στίς ἀρχές τῆς 'Ελληνικότητας μέ βάση τήν κοινωνικότητά του καί τό κράτος του, μέ τόν ἴδιο τρόπο οἱ σοφιστές τοποθετοῦσαν τό κράτος στήν βάση τοῦ ἀτόμου ἐξαρτώμενο ἀπό τίς ἐπιθυμίες του.

Μέ τόν τρόπο αὐτό ἀξίωναν ἀπό τό Κράτος νά παραχωρήσει ὅσο τό δυνατόν περισσότερες ἐλευθερίες στόν κάθε πολίτη. 'Αξιώνοντας αὐτό συνέτριβαν τήν παράδοση. 'Από τήν ἀρχή ἀκόμη ὁ Πλάτωνας δηλώνει τήν ἀντίθεσή του ἀπέναντι στούς Σοφιστές τούς ὁποίους ἀπό τούς πρώτους κιόλας διαλόγους του ἀντιμετωπίζει μέ μεγάλη περιπαιχτική διάθεση. Κατά τό μεγαλύτερο μέρος τους εἶναι ρήτορες καί δάσκαλοι τῆς εὐφράδειας, μιά εὐφράδεια πού ἦταν καί ἔπρεπε νά εἶναι ὅπλο γιά τούς ἀγῶνες μέσα στό ἐσωτερικό τοῦ Κράτους.

'Ο Πλάτωνας δέν τρέφει καμιά ἐκτίμηση γιά τούς ρήτορες αὐτούς· τούς θεωρεῖ ἐπιπόλαιους, φανφαρόνους, δοκισήσοφους και διαφθορεῖς τοῦ λαοῦ.

Στόν Γοργία παρουσιάζει μέ περιπαιχτική διάθεση ἕνα σοφιστή πού κομπάζει γιά τήν χρησιμότητα τῆς σοφιστικῆς εὐφράδειας.

'Ο ρήτορας ἐπιθυμεῖ αὐτό: νά μιλᾶ ἐναντίον ὅλων καί πάνω σέ κάθε θέμα μέ τρόπο πού νά γίνεται αμέσως πιστευτός· μέ δυό λόγια νά μιλᾶ γιά ὅποιο θέμα θέλει.

Στήν 7η του επιστολή κάνει «σκόνη» ὅλους αυτούς τούς δημόσιους ρήτορες που παρουσιάζονται σάν φάροι καί σαν ὁδηγοί τοῦ λαοῦ. Κανένας πολιτικός τῆς προηγούμενης ἱστορίας τῶν 'Αθηνῶν καί κανένας σύγχρονος σοφιστής δέν εἶχαν προσπαθήσει πραγματικά νά καλυτερεύσουν τόν λαό.

Στόν Γοργία κάνει σκληρές κρίσεις ἀκόμη

καί γιά τόν Θεμιστοκλή και τόν Περικλή· στόν Θεαίτητο καταγγέλει τήν ὑποβαθμισμένη θέση του Φιλόσοφου ἀπέναντι στό κράτος, μια κατάσταση πραγματικά σκανδαλώδη ἄν λάβουμε υπ᾿ ὄψη μας τήν ἐκτίμηση πού ἀπολάμβαναν ρήτορες καί δικηγόροι.

Προς το τέλος τῆς ζωῆς του θά κάνει τήν παρακάτω διαπίστωση:

Ο Πλάτωνας γεννήθηκε στήν Πατρίδα του πολύ ἀργά καί βρῆκε ἐκεῖ ἕνα λαό πού ἦταν ἤδη ὑπερβολικά κουρασμένος, ἕνα λαό συνηθισμένο ἀπό τούς προηγούμενους κυβερνῆτες νά κάνει πολλά πράγματα τελείως ξένα ἀπό τίς συμβουλές πού θά μποροῦσε νά τοῦ δώσει. Θά ἦταν εὐτυχέστατος ἄν θά μποροῦσε νά φροντίσει τόν λαό του σάν ἕνας πατέρας κρίνει ὅμως ὅτι κάτι τέτοιο ὄχι μόνο δέν θά ἔφερνε ἀποτέλεσμα ἀλλά θά τόν ἐξέθετε μάταια στόν κίνδυνο.

Στήν 7η ἐπιστολή του ὁ Πλάτωνας ἐξηγεῖ τόν λόγο πού δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει γι᾿ αυτόν θέση, οὔτε μέσα στόν κρατικό ὀργανισμό τῶν ᾿Αθηνῶν, οὔτε μέσα σέ ὁποιαδήποτε ἄλλη πόλη.

Τά κράτη αὐτά «δίχως καμμιά ἐξαίρεση ἦταν ἀπό τήν πολιτική ἄποψη κατεστραμμένα, οἱ νομοθεσίες τους κείτονταν δίχως ζωή, τά ἴδια ταλαντεύονταν συνέχει ἀνάμεσα στήν κυριαρχία τῶν πλουσίων, τοῦ ὄχλου καί τῆς τυραννίας, διαβρώνονταν ἀπό τούς κομματικούς ἀγῶνες· ὅπου κυριαρχοῦσε παρόμοιο πνεῦμα παρουσιάζονταν πάντα ἀναταραχές, ἐχθρότητες καί ὑποψίες.

῞Ενα κράτος ἤ ἕνα ἄτομο δέν θά μπορέσει ποτέ νά εἶναι εὐτυχισμένο ἄν πρώτα δέν ὑποτάξει τήν ζωή του στήν σοφή κρίση τῆς ἐξουσίας καί τῆς δικαιοσύνης. ᾿Από τίς μάζες τῶν πόλεων τοῦ καιροῦ του ὁ Πλάτωνας δέν μποροῦσε νά ἐλπίζει σέ καμμιά καλυτέρευση τῶν συνθηκῶν κι αὐτό γιατί ὅταν τά πράγματα ἐξ αἰτίας τῶν κληρονομικῶν καί φυσικῶν προδιαθέσεων τῶν μαζῶν βαδίζουν ἄσχημα, κι αὐτός ἀκόμη ὁ Λυγκαῖος θά αἰσθανθεῖ ἀδυναμία στήν προσπάθειά του νά ξαναδώσει τήν ὅραση σέ ἕνα τυφλό.

᾿Ο Φιλόσοφος ἔβλεπε ξεκάθαρα ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ κράτους θά μποροῦσε να ἐξασφαλιστεῖ μόνο στήν περίπτωση πού θα ἐκαλοῦντο νά χειριστοῦν τίς ἐξουσίες τους οἱ πιό ἐπιφανεῖς τῶν ῾Ελλήνων «πάνω ἀπ᾿ ὅλα ἄνδρες σέ προχωρημένη ἡλικία, μέ γυναῖκες καί παιδιά, πού θά μποροῦσαν νά ὑπερηφανεύονται γιά μια σειρά ἐνδόξων, ἐπιφανῶν προγόνων, πού θά διέθεταν ὅλοι, δίχως ἐξαίρεση, μεγάλη κτηματική περιουσία».

῾Η ἐγγυημένη αὐτάρκεια τῆς προαναφερόμενης μεγάλης περιουσίας, θά ἦταν σέ θέση νά μετατρέψει τίς ἀνώτερες ἀσχολίες σέ τιμητικές καί μή ἀμοιβόμενες ἐξουσίες· ἀσφαλῶς ὁ Πλάτωνας εἶχε δεῖ τί ἀνίκανοι, κουφοί καί μύωπες ἄνδρες, εἶχαν ὁρμήσει πάνω στίς ἀμοιβόμενες ἐξουσίες τῶν ῾Ελληνικῶν δημοκρατιῶν.

῞Οσο γι᾿ αὐτόν τόν ἴδιο καί γιά τούς ὁμοίους του δέν ἔβλεπε πιά καμιά δυνατότητα συμμετοχῆς μέσα στήν πολιτική ζωή τῶν ῾Ελληνικῶν κρατών.

᾿Αναφορικά μέ τούς ἀνθρώπους ἡ ἐμπειρία του πρέπει νά εἶναι ἀνάλογη μέ ἐκείνη πού ἀναφέρει στό VII βιβλίο της Πολιτείας μιλώντας γιά τούς ἀνθρώπους τῆς σπηλιᾶς· πρόκειται γιά τήν ἐμπειρία αὐτοῦ πού εἶχε δεῖ τήν ὕπαρξη τῶν πραγμάτων καί πού ἤθελε νά γνωστοποιήσει τό ὅραμά τους σ᾿ ὅλους ἐκείνους πού ποτέ τους δέν μπόρεσαν νά δοῦν πέρα ἀπό τήν σκιά τῶν ἀντικειμένων.

῾Η θορυβώδη «ἐκπαίδευση» τοῦ σοφιστικοῦ ἰλουμινισμοῦ πού πάνω της κι αὐτός πειραματίστηκε, πρέπει νά τοῦ φάνηκε σάν ἕνα σύνολο κενολογιῶν, χωρίς οὐσία· αὐτός ἄλλωστε εἶναι καί ὁ λόγος πού ἀναζήτησε στίς ἀξίες τό ὑπόβαθρο τοῦ ὁλοκληρωμένου πολιτισμοῦ.

Τήν στιγμή πού ἔβλεπε γύρω του τούς ρήτορες νά δημαγωγοῦν, ἀναφορικά μέ τήν θέση καί τά πλεονεκτήματα πού πρέπει νά ἔχουν τά ἄτομα ἀπέναντι στούς νόμους, αὐτός ἀναζητᾶ στούς νόμους τήν βάση καί τήν ἐγγύηση τῆς ἀστικῆς συνέχειας.

Μέ τό τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου στάθηκε μάρτυρας τῆς ἀντεπιθέσεως τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόμματος: εἶδε τήν κυριαρχία τῶν 30 τυράννων που εἶχε θελήσει ἡ Σπάρτη (ὁ συγγενής του Κριτίας ἦταν ἕνας

ἀπό αὐτούς).

Στήν συνέχεια παρακολούθησε τήν κατάρρευσή της αφοῦ πρώτα εἶδε νά ἐγκαθιδρύεται μια δημοκρατική κυβέρνηση. Πρόκειται για τήν Δημοκρατία που ἕνα ἀπό τά θύματά της θά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Σωκράτης πού θά ὑποχρεωθεῖ νά ἀδειάσει ἕνα κύπελο μέ δηλητήριο.

Ὅλα αὐτά βοήθησαν τόν Πλάτωνα νά συνειδητοποιήσει τόν κόσμο μέσα στόν ὁποῖο οἱ διαχειριστές τῆς ἐξουσίας χρησιμοποιοῦσαν σταδιακά τούς ὑπάρχοντες νόμους, γιά δικά τους ἀποκλειστικά ὀφέλη προσπαθώντας ταυτόχρονα, πάντα μέ τήν βοήθεια τῶν νόμων, νά χτυπήσουν ὅσο τό δυνατό σκληρότερα τούς ἐσωτερικούς τους ἀντιπάλους.

Ἔβλεπε δίχως ἄλλο ξεκάθαρα ὅτι σέ καμμιά περίπτωση δέν θά μποροῦσε νά πραγματοποιηθεῖ μιά ἐξυγίανση τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς τῶν Ἀθηνῶν, ἄν πρῶτα δέν εἶχε προηγηθεῖ μιά ἀπόλυτα καινούργια ἀρχή.

Το ἐνδεχόμενο συμμετοχῆς του σέ ἕνα παρόμοιο Κράτος πρέπει νά τοῦ φάνηκε σάν κάτι τελείως παράλογο· ἡ μοναδική ἐπιτρεπόμενη ἐλπίδα ἦταν ἡ προετοιμασία τοῦ σωστοῦ Κράτους.

Ἔφτασα τέλος στό συμπέρασμα ὅτι τά σημερινά Κράτη, δίχως καμμιά ἐξαίρεση ἔχουν πολιτικά καταστραφεῖ... Εἶδα ἔτσι τόν ἑαυτό μου νά ἐπανοδηγεῖται στήν φροντίδα τῆς πραγματικῆς φιλοσοφίας μέσα στήν ὁποία μπόρεσα νά ἀναγνωρίσω τήν πηγή τῆς γνώσεως γιά ὅλα αὐτά πού εἴτε στήν δημόσια εἴτε στήν ἰδιωτική ζωή ἔχουν πραγματική ἀξία.

Βλέποντας τούς σοφιστές νά συζητοῦν μέ θέμα τό ἰσχῦον δίκαιο, τήν προέλευσή του, τόν μετασχηματισμό του, τήν ἑρμηνεία καί τήν χρησιμότητά του ἀποφάσισε νά στρέψει τήν προσοχή του ὄχι τόσο πάνω στούς μεμονωμένους νόμους καί δικαιώματα, ὅσο πάνω στήν δικαιοσύνη τοποθετώντας σέ μιά σωστή ἔξω ἀπό τόν χρόνο ἀπόσταση.

Μοιραία ὁ δρόμος τῆς σκέψεώς του ἐξελίχτηκε σέ μιά δύσκολη πορεία που μέσα σ' αὐτή, μοναδικός ὁδοιπόρος, ἔπρεπε νά ξεκαθαρίσει τά ἐμπόδια μέ τίς δικές του ἀποκλειστικά δυνάμεις.

Αὐτή ἡ πορεία τόν ὁδήγησε στά περίπλοκα προβλήματα σχετικά μέ τούς ἴδιους τούς νόμους τῆς σκέψεως καί ὑποχρεώθηκε νά ἀσχοληθεῖ μ' αὐτά γιά ἀρκετό διάστημα. Παρ' ὅλα αυτά ὁ κύριος στόχος του ἦταν τό Κράτος ἐκεῖνο πού εὐνοεῖ τήν ἐνάρετη ζωή.

Πρός τό τέλος τῆς ζωῆς του εἶχε πάψει νά ἐλπίζει ὅτι θά ἀξιωνόταν νά τό δεῖ πραγματοποιούμενο μέσα σέ κάποιο τόπο καί χρόνο ἀλλά παρ' ὅλα αὐτά προσπάθησε ὅσο βέβαια τοῦ ἐπέτρεπαν οἱ δυνάμεις του νά διερευνήσει ἀπό τήν ἀρχή τά θεμέλια καί τούς νόμους τῆς σωστῆς Πολιτείας.

Ἴσως ερχόταν κάποια μέρα ἕνας νέος πολιτικός ἄνδρας φιλόδοξος καί φιλοσοφικά καταρτισμένος προικισμένος μέ τήν ἀπαιτούμενη δύναμη, ἱκανός νά δημιουργήσει ἀπό ἕνα Ἑλληνικό πυρήνα τόν ἰδανικό λαό καί τό ἰδανικό Κράτος σύμφωνα μέ τά δικά του όράματα.

Ὁ Πλάτωνας εἶχε καταλάβει ὅτι μέ τήν Δημοκρατία προκύπτει πάντα τό ὑπερβολικά δύσκολο πρόβλημα τῆς ἡγεσίας. Ὅσο πιό δημοκρατικό εἶναι τό κράτος τόσο πιό ἔντονη γίνεται ἡ πίστη τῶν μαζῶν πάνω στίς ἴδιες τους τίς πόλεις. Ὅσο περισσότεροι εἶναι οἱ σοφιστές, οἱ ρήτορες καί οἱ πολιτικοί ἄνδρες, τόσο λιγοστεύουν οἱ πιθανότητες γιά λίγες λέξεις καί γιά ἔλεγχο τῶν ἐργατικῶν τομέων καί τόσο μεγαλώνει ὁ κίνδυνος νά ἀποσυρθοῦν οἱ εὐγενεῖς ἀπό τήν πολιτική ζωή καί τίς ἄλλες δραστηριότητες, ὅπως ἄλλωστε συνέβη καί μέ τόν ἴδιο τόν Πλάτωνα.

Τό θέμα πού ἀπασχόλησε τόν Πλάτωνα μέχρι τήν στιγμή τοῦ θανάτου του ἦταν ἐκεῖνο τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ Κράτους.

Εἶναι γνωστή ἡ θέση του, μιά θέση πού παρ' ὅλα αὐτά κάθε φορά μᾶς ξαφνιάζει καί περισσότερο· οἱ ὁδηγοί πρέπει νά εἶναι οἱ Φιλόσοφοι.

Θά ἦταν χρήσιμο στό σημεῖο αὐτό νά θυμίσουμε τόν ἦχο καί τό περιεχόμενο πού εἶχε γιά τόν Ἕλληνα ἡ λέξη φιλόσοφος.

Ἡ ἐπίδρασή της ἦταν ἄμεση καί δέν συμβόλιζε ὅπως συμβαίνει μ' ἐμᾶς μιά ξένη κατανοητή λέξη μέ τέσσερεις νεκρές συλλαβές, μιά λέξη πού σήμερα μόνο μορφωμένοι ἄνθρωποι εἶναι σέ θέση νά ἐπαναλαμβάνουν.

Συνεχίζεται

THULE: Οι πρόδρομοι

Η εταιρία «Thule» ιδρύθηκε στα 1918 από κάποιο Alfred Adam Glauer, που είχε γεννηθεί στα 1875 στο Hoyerswerda κοντά στη Δρέσδη.

Κατά την νεότητά του ο Glauer ασχολήθηκε για ένα διάστημα την επιστήμη του πολιτικού μηχανικού και στην συνέχεια αναζήτησε την τύχη του σαν μετανάστης στην Αυστραλία χωρίς όμως ιδιαίτερη επιτυχία. Στα 1900 πηγαίνει στην Τουρκία. Εκεί γνώρισε τον Βαρώνο Heinrich von Sebottendorf ο οποίος τους υιοθέτησε και του έδωσε το όνομα της οικογένειάς του.

Στα 1913 ο Glauer - Sebottendorf επιστρέφει στην Γερμανία και γίνεται μέλος της Γερμανικής Τάξης (Germanen Orden und Walsungen) η οποία είχε ιδρυθεί επίσημα στα 1912.

Σ' αυτή την Γερμανική «Τάξη» υπήρχε μια ομάδα εκλεκτών, που είχαν τάξει τους εαυτούς τους στον αγώνα ενάντια στον εβραϊσμό και στα σχέδιά του να καθυποτάξει την γερμανική κοινωνία. Η Τάξη είχε σαν σύμβολό της την σβάστικα, σύμβολο καθαρά φυλετικό.

Στα τέλη του 1917 ο Clauer - Sebottendorf ονομάζεται αρχηγός της «Τάξης» στην Βαυαρία και φεύγει για το Μόναχο με αποστολή καθαρά οργανωτική.

Στο Μόναχο ιδρύει την εταιρία Thule (Thule Gesselschaft) όπου συγκεντρώνονται ύστερα από προσεκτική επιλογή, περισσότερα από 200 άτομα. Τα άτομα αυτά προέρχονται κατά το μεγαλύτερο μέρος τους από τον πολιτικό, επιστημονικό και καλλιτεχνικό κόσμο. Για την καλύτερη εξυπηρέτηση των σκοπών της «Τάξης» ο Glauber-Sebottendorf, αγόρασε τον εκδοτικό οίκο «Franz Eher» που εξέδιδε το εβδομαδιαίο έντυπο «Munchener Beobachter» ήδη από το 1868.

Η Εταιρία «Thule» παρουσιαζόταν στον κόσμο σαν πολιτική οργάνωση που είχε σαν σκοπό την ένοπλη αντίσταση ενάντια στον Μπολσεβικισμό και στον εβραϊσμό. Βοήθησε σημαντικά στη δημιουργία μιας εθνικής πολιτικής δύναμης σε θέση να υποστηρίξει τα συμφέροντα της Βαυαρίας και της Αυστρίας και πολλά μέλη της στελέχωσαν το στρατιωτικό σώμα «Oberland».

Η πολιτική κατάσταση στην Βαυαρία δεν ήταν καλή. Οι καθημερινές συγκρούσεις ανάμεσα στους κομμουνιστές και τους άνδρες της Thule ήσαν πάντα αιματηρότατες.

Στις 7 Απριλίου 1919 κηρύσσεται η Βαυαρική σοβιετική δημοκρατία που καθοδηγείται από τους εβραίους.

Κύριοι της κατάστασης οι κομμουνιστές για ένα περίπου μήνα εγκαινιάζουν ένα καθεστώς στυγνής τρομοκρατίας.

Τα γραφεία της Thule στο Μόναχο λεηλατούνται. Οι άνδρες του Oberland καταδιώκονται ανελέητα και εκτελούνται. Στις 30 Απριλίου εκτελούνται μαζικά στο υπόστεγο του Luitrold Gumnasium όσα μέλη της Thule είχαν πέσει στα χέρια των Μπολσεβίκων. Ανάμεσά τους ο von Thurn, ο von Westarp και ο von Seydlitz.

Ο Sebottendorf που έχει καταφέρει να διαφύγει, περιπλανάται για ένα διάστημα στο Μεξικό και στις Η.Π.Α. και τελικά επιστρέφει πάλι στην Τουρκία όπου πεθαίνει.

Τα μέλη της Thule που επέζησαν της εβραιοκομμουνιστικής επανάστασης στη Βαυαρία, στελέχωσαν λίγο αργότερα το N.S.D.A.P.

Η εταιρεία Thule ενδιαφέρθηκε περισσότερο για την ιστορία και λιγότερο για την πολιτική. Στο κέντρο του ενδιαφέροντος της βρίσκονταν οι πνευματικές και φυλετικές θεωρίες της αρχαίας ιστορίας των αρίων. Το όνομα Thule εκφράστηκε με τον μύθο του ήλιου, την αρχαία πατρίδα του άριου παγανιστικού κόσμου.

Από την εποχή ακόμα του Μεσαίωνα γινόταν λόγος για την Thule τόσο μέσα στη Γερμανία όσο και στα γύρω σκανδιναυικά κράτη.

Η Thule και η μυθολογία της στάθηκε αντικείμενο μελέτης πολλών συγγραφέων. Στην συνέχεια οι συγγραφείς αυτοί έπεσαν

σε λάθη και σε υπερβολές που υπονόμευσαν την σοβαρότητά τους.

Περιττό να πούμε ότι όλες αυτές οι έρευνες επηρέασαν βαθύτατα τους αρχηγούς του N.S.D.A.P.

Η κοινωνία Thule ήταν μέρος της της «Γερμανικής Τάξης». Αν θέλουμε να γνωρίσουμε πραγματικά την Thule πρέπει πρώτα να γνωρίσουμε την «Γερμανική Τάξη».

Το τελετουργικό ήταν ταυτόσημο και στις δύο εταιρίες. Όπως ομολόγησε ένας γερμανός πρόσφυγας, που είχε στρατευθεί στην «Τάξη» ο κύριος στόχος της Thule ήταν η «υπεράσπιση» του γερμανικού αίματος ενάντια σε κάθε είδους επιμειξία. Από τους δευτερεύοντες στόχους της αναφέρουμε τις μάχες ενάντια στον Μπολσεβικισμό, την Μασσωνία και την Δημοκρατία, και την αναζήτηση του αρχαίου γερμανικού παγανισμού, του ήλιου.

Μια αρκετά εκτεταμένη ανάλυση των τελετών και των τελετουργιών, τις συναντάμε στα περιοδικά των SS και ιδιαίτερα στο «Ahnaherbe».

Η Thule χρησιμοποιεί την σβάστικα σαν σύμβολο του ήλιου, πολύ πριν από τον Χίτλερ το δε ξίφος συμβολίζει το αγωνιστικό πνεύμα που στρέφεται ενάντια «στο πνεύμα του εμπορίου και της σκλαβιάς, στους φιλειρηνιστές και στους ανίκανους να δημιουργήσουν.

Τα περισσότερα μέλη της ήσαν μελετητές του φυλετισμού ή πολιτικοί στρατιώτες. Πάνω από αυτούς όμως υπήρχε μια «ελίτ» που είχε σαν κύρια αποστολή την μελέτη των παγανιστικών παραδόσεων.

Τι ήταν όμως η «Γερμανική Τάξη»;

Η «Τάξη» δημιουργήθηκε στα 1912 στο Leipzig από τους Theodor Fritsch, Philipp Stauff, Heinrich Krager και Herman Pohl.

Οι αρχές τους ήταν:

1) Φυλετική αγνότητα
2) Αγώνας ενάντια στους εχθρούς της Γερμανίας, ακόμα και ένοπλος.
3) Επιστροφή στις πνευματικές, παγανιστικές ρίζες του αρχαίου άριου κόσμου.

Η «Τάξη είχε μεγάλη επιρροή στον αυστριακής καταγωγής von List μια γνωστή και



αξιόλογη προσωπικότητα στους χώρους των «voelkish» φυλετιστών της εποχής.

Ο Φον Λιστ (1848-1919) έγραψε τα «Μυστικά της Ρούνας» και τις «Γερμανικές τελετές». Ήταν ένας καθαρός παγανιστής που είχε δημιουργήσει μια κοινότητα σε όλο της το μεγαλείο.

Ο Λιστ μαζί με τον Georg Lanz fon Liebenfels (1874-1954) ο οποίος ήταν ένας από τους ιδρυτές της «τάξης του Νέου Ναού» και του περιοδικού «Ostara» είχαν μεγάλη επιρροή στον νεογέννητο εθνικοσοσιαλισμό, μέχρι την στιγμή που ο Rosenberg απορρόφησε όλη την επιρροή της.

Επί πλέον ο Theodor Fritsch, ιδρυτής της «Γερμανικής Τάξης» είχε τον εκδοτικό οίκο «Hammer» και διηύθυνε την «Ένωση του Σφυριού».

Δίκαια οι Εθνικοσοσιαλιστές τον ονόμασαν «Alf Meister» δηλ. «Παλαιό Δάσκαλο».

Κάθε χρόνο κατά την διάρκεια των ηλιοστασίων έκαναν μεγάλες γιορτές. Όπως είπε ένας αυτόπτης μάρτυρας των τελετών της «Γερμανικής Τάξης», τραγουδούσαν κομμάτια από έργα του Wagner. Δυστυχώς όμως ύστερα από συνεχείς επιθέσεις της Δημοκρατίας, διεσώθηκαν πολύ λίγα στοιχεία τα οποία στην συνέχεια έγιναν αντικείμενα επεξεργασίας από εκλεκτές ομάδες ή πυρήνες όπως τα SS ή ιδεολογικές ομάδες που βρίσκονται κοντά στη «Thule και στην «Γερμανική Τάξη».

ΤΑ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΑ ΩΣ ΜΕΣΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

«Καλύτερα να μην μπλέξεις με την εξουσία».
ARTHUR RIMBAUD

Η αλλοτρίωση του σημερινού ανθρώπου είναι πλέον φανερή. Ο άνθρωπος έχει καταντήσει αντικείμενο, μηχανή, μάζα, είναι δημιούργημα ενός κόσμου όπου τα αφεντικά και το χρήμα καταπιέζουν και εξουσιάζουν τα πάντα.

Ο Πάουλο Φρέϊρε έγραφε ότι «οι καταπιεζόμενοι, ως αντικείμενα, ως «πράγματα» δεν έχουν σκοπούς, παρά μόνον εκείνους που τους έχουν ορίσει οι δυνάστες τους».

Σ' αυτόν τον σύγχρονο κόσμο της υποκρισίας, της φανερής ατιμίας, της βρωμερής περιφρόνησης κάθε τι το γνήσιο και δυναμικό χτυπιέται από το ίδιο το διεφθαρμένο σύστημα.

Σε μια κοινωνία όπου οι αντιθέσεις και οι ανισότητες αυξάνονται, όπου η περιθωριοποίηση των ανθρώπων περνάει τεράστιες διαστάσεις και η κρίση της ατομικής προσωπικότητας όλο μεγαλώνει, ενώ τα κοινωνικά αδιέξοδα αμβλύνονται, το ίδιο το κράτος φτιάχνει ψυχιατρεία για να μπορεί να βάζει μέσα όλους εκείνους που απορρίπτει.

«Η ανάπηρη κοινωνία επινόησε την Ψυχιατρική για να υπερασπίσει τον εαυτό της από τις αναζητήσεις μερικών φωτεινών και ανώτερων προσωπικοτήτων» έλεγε ο Αντονέν Αρτώ. Και πράγματι οι ανένταχτοι, οι ονειροπόλοι, εκείνοι που δεν παραμένουν μόνο θεατές, οι επαναστάτες, οι ασυμβίβαστοι όλοι εκείνοι που αρνήθησαν να γίνουν συνένοχοι της βρώμικης κοινωνίας που ζούμε, στο αισχρό της παιγνίδι, εκτοπίσθηκαν στα Ψυχιατρεία.

Στον Δυτικό Καπιταλιστικό κόσμο ανάμεσα στα θύματα ήσαν και δύο μεγάλες Μορφές της Παγκόσμιας Διανόησης όπως ο Knut Hamsun (Νομπελ 1920) και ο Ezra ROUND που εκλείσθησαν σε ψυχιατρεία όταν ήρθαν σε ρήξη με το σύστημα.

Αλλά και στην Σοβιετική Ένωση η Ψυχιατρική γίνεται όργανο καταστολής και εκτόπισης των πολιτών, σήμερα δε χιλιάδες αντίπαλοι του Σοβιετικού Καθεστώτος βρίσκονται φυλακισμένοι σε ψυχιατρικά ιδρύματα.

Ο Βλαδιμίρ Μπουκόφσκι, συγγραφέας,

ποιητής, καθηγητής Πανεπιστημίου από τους πλέον γνωστούς αντιφρονούντας του Σοβιετικού Καθεστώτος είπε σε μια συνέντευξη στην Αθήνα. «Πρέπει να παρεδεχθείς όσες κατηγορίες σου προσάπτουν και να υπογράψεις την ενοχήν σου, αλλιώς οδηγείσαι στο Ψυχιατρείο».

Στην Ελλάδα ο θεσμός των ψυχιατρείων είναι πολύ παλαιός· το 1861 εισάγεται νομοσχέδιο για την ίδρυση φρενοκομείου, μετά από έναν και πλέον αιώνα ισχύει η ίδια νομοθεσία, όμως «Παρόλο που ξέρουμε ότι σήμερα είναι καθαρή αυταπάτη, η θεραπευτική αξία των σωφρονιστικών μεθόδων του 18ου και 19ου αιώνα και ότι τα σωφρονιστικά μέτρα που εφαρμόζονται στις μέρες μας επιτυγχάνουν το αντίθετο της αναμόρφωσης, επιμένουμε...» έλεγε ο Μισέλ Φουκώ.

Είναι καιρός όμως το Πρόβλημα των «Ψυχασθενών» να λυθεί πραγματικά και όχι με ψυχοφάρμακα, ηλεκτροσόκ, δέσιμο, εγκλεισμό σε άσυλο, ξύλο και το στίγμα του «τρελού».

Γ.Μ.

Το ποίημα που ακολουθεί αφιερώνεται σ' όλους εκείνους, που διάφορες κατά καιρούς σκοπιμότητες εκτόπισαν από την κοινωνία σε χώρους αναμόρφωσης και «θεραπείας», στα «Ψυχιατρεία».

«ΤΟ ΝΗΣΙ»

Μια μέθη όλη η ζωή, δεσμός
κανείς, μ' αυτού του κόσμου τον βραχνά δεν μ' έχει κλείσει
ο νους, τα χέρια, η καρδιά, έχουν πια συνηθήση
τ' απόκοσμο νησί πούμε κλειστός.

Στο μαγικό της «Κίρκης» το νησί
η νύχτα τόταξε εκεί μακρυα εμέ να στείλη
μακρύς ο δρόμος δύσκολος που φτάνει ως την Πύλη,
μια καγκελόπορτα βαμένη θαλασσί.

Στροφή, τραγούδι και ρυθμός γοργός
από της Λέρου τ' άσυλο με πόνο πάντα βγαίνει
είναι η δικιά μας η φωνή στον ουρανό που υφαίνει
έναν ιστό διάφανο από ροδίζων φως.

Γ.Μ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ IV

του JULIUS EVOLA

Στα 1848 ο Μασσώνος von Knigge έγραφε: «Οι Εβραίοι ανακάλυψαν ότι η Μασσωνία ήταν το μέσον για τη σταθερή εγκαθίδρυση της μυστικής τους αυτοκρατορίας».

Σε μια πρώτη στιγμή, πριν ακόμη από την Γαλλική Επανάσταση, η Μασσωνία ήταν πρωταρχικά μια μυστικιστική οργάνωση που είχε σχέση με τον Ροδοσταυρισμό και κατά συνέπεια με τις πνευματικές παραδόσεις που πηγάζουν μέσα από τα καλύτερα στοιχεία του Μεσαίωνα (Ναΐτες, Πιστοί της Αγάπης).

Μόνο σε μια δεύτερη στιγμή η Μασσωνία αποκτά τα στρατευμένα χαρακτηριστικά της και τις γνωστές σε όλους τάσεις της για την κυριολεκτική παραμόρφωση των στοιχείων που υιοθέτησε από τις προαναφερόμενες πνευματικές παραδόσεις. Έτσι σαν παράδειγμα από μια υπερκαθολική συμπεριφορά (όπως μπορούσε να είναι, υποθέτουμε, εκείνη των Ναϊτών) περνά πρώτα σε μια αντικαθολική συμπεριφορά και στη συνέχεια σε μια συμπεριφορά λαϊκή και ιλλουμινιστική.

Κατά την διάρκεια αυτής της δεύτερης περιόδου η Μασσωνία πιθανότατα κατευθύνθηκε από ισχυρές εβραϊκές επιδράσεις. Ο ρόλος που έπαιξε η Μασσωνία τόσο στη θεωρητική όσο και στην πρακτική προετοιμασία της Γαλλικής Επανάστασης, πρώτο σπέρμα κάθε επόμενης αντιπαραδοσιακής εξέλιξης στην Ευρώπη, όσο και αν δεν είναι γνωστός σ' όλη του την έκταση, είναι αναντίρρητος.

Ένα δεύτερο σημείο. Ο Μαρξισμός και γενικά ο Σοσιαλισμός είναι γνήσια δημιουργήματα των Εβραίων και του Εβραϊκού πνεύματος· εβραίοι είναι και οι βασικοί πατέρες και απόστολοι της Διεθνούς Σοσιαλδημοκρατίας. Εβραίοι είναι πραγματικά ο Καρλ Μαρξ (Μαρντοχάι) ο Λάσσαλ (Βόλφσον), η Ρόζα Λούξενμπουργκ, ο Λαντάουερ, ο Κάουτσκυ, ο Σίγγερ, ο Έλσεν, ο Μπερνστάιν, ο Τρότσκυ.

Ο Φιλελευθερισμός καθώς ταυτίζεται με την Δημοκρατία εβραιοποιείται με την σειρά του· ο συνδιασμός Φιλελευθερισμού και Δημοκρατίας έχει κι αυτός τους εβραίους εκπροσώπους του στα πρόσωπα του Ρίσλερ, του Τζάκολευ και του Σίμσον.

Η διαβρωτική δράση παρόμοιων ιδεολογιών περνά μέσα από τα ειρηνιστικά δόγματα που επιζητούν την ειρήνη με κάθε τίμημα, αδιαφορόντας αν αυτή μερικές φορές είναι περισσότερο επιζήμια από ένα αμυντικό ή επιθετικό πόλεμο, που γελοιοποιούν τον ηρωικό υπέρ πατρίδας θάνατο, που βάζουν σαν ανώτερο σκοπό και σαν υπέρτατη αξία την παγκόσμια συναδέλφωση, που υποδουλώνουν στο αφηρημένο συμφέρον της ανθρωπότητας κάθε εθνικό και φυλετικό συμφέρον. (Miller) Αυτή η φιλειρηνική ιδεολογία έχει με την σειρά της στενές διασυνδέσεις με την εβραιοποιημένη Μασσωνία και κατά βάθος η Κοινωνία των Εθνών αντικαθρεπτίζει το ίδιο ακριβώς πνεύμα ο εβραίος Klee έχει γράψει τα παρακάτω αποκαλυπτικά λόγια:

«Η Κοινωνία των Εθνών μπορεί να φαίνεται έργο του Ουίλσων· στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα εβραϊκό αριστούργημα που μας κάνει όλους περήφανους. Η ιδέα της Κοινωνίας των εθνών ανάγεται στους μεγάλους προφήτες του Ισραήλ, στα οράματά τους που είναι πλημμυρισμένα από αγάπη για τον κόσμο. Η Κοινωνία των Εθνών είναι μια αυθεντική εβραϊκή κληρονομιά».

Βέβαια στο σημείο αυτό πρέπει να παραμερίσουμε την υποκριτική ανθρωπιστική ιδέα του Ινστιτούτου της Γενεύης· τα πιο πρόσφατα γεγονότα είναι σε θέση να προσφέρουν στους αντισημίτες πολύτιμο υλικό που φανερώνει ότι οι πραγματικοί καθοδηγητές της Κοινωνίας των Εθνών είναι ακριβώς εκείνη η καπιταλιστική ολιγαρχία που με την δημοφιλελεύθερη ιδε-

ολογική ενδυμασία της αναγνωρίζει στην Κοινωνία των Εθνών, το υπέρτατο κέντρο εξουσίας του Εβραϊσμού.

Στο ακραίο σχήμα του αντισημιτισμού που στο σημείο αυτό εξετάζουμε κυριαρχεί η αντίληψη ότι η εβραϊκή δράση μεταμφιέζεται ανάλογα με την περίπτωση και τον τόπο, πότε στο ένα σχήμα και πότε στο άλλο, σχήματα που ενώ φαινομενικά θεωρούνται αλληλοσυγκρουόμενα, διαθέτουν παρ' όλα αυτά κοινές προϋποθέσεις και ακολουθούν διαταγές για την εκτέλεση ενός κοινού σκοπού.

Με τον τρόπο αυτό, η εβραϊκή δραστηριότητα μπορούσε να εμφανιστεί πότε μέσα από τον φιλειρηνισμό, πότε μέσα από τον μιλιταρισμό, πότε μέσα από τον καπιταλισμό και πότε μέσα από τον Μαρξισμό. Ο Φρανκ γράφει:

«Στην πραγματικότητα το Μαρξιστικό Δόγμα δεν αντιστοιχεί παρά στο πνεύμα της ανάγκης του εβραϊσμού που υποβιβάζει τα πάντα σε επίπεδο υλισμού και χρήματος, που ειρωνεύεται κάθε ιδανικό και κάθε πνευματική «υπερδομή».

Είναι μια ισοπεδωτική δύναμη που στρέφεται ενάντια σε κάθε αξία φυλής και αίματος».

Αναφορικά τώρα με τα ανατρεπτικά σχήματα της εβραϊκής παρέμβασης υπάρχουν μερικά αποδεδειγμένα γεγονότα όπως σαν παράδειγμα η εβραϊκή επιρροή που συνόδευσε όλες σχεδόν τις σύγχρονες επαναστάσεις.

Ο Cremieux και ο Gambetta που πρωτοστάτησαν στην επανάσταση του 1848 είναι εβραίοι· ο ήρωας των Ισπανών Επαναστατών ήταν ο εβραίος Ferrer· εβραίοι πρωτοστάτησαν στην Πορτογαλική επανάσταση του 1907 και 1910.

Οι Νεότουρκοι στο μεγαλύτερο μέρος τους ήταν εβραίοι και η εβραϊκή Μασσωνία έπαιξε σημαντικό ρόλο τόσο στην ρωσσική επανάσταση του 1905 όσο και στην Μπολσεβικική επανάσταση που ακολούθησε· με εξαίρεση του Μογγόλο Λένιν, οι πιο γνωστοί αρχηγοί των Μπολσεβίκων αρχή κάνοντας από τον Τρότσκυ ήταν όλοι εβραίοι και ο μπολσεβικισμός διατήρησε και στην συνέχεια τις σκοτεινές του σχέσεις με την Διεθνή εβραιομασσωνική οικονομία.

Στην Αυστριακή και Ουγγρική επανάσταση, όπως και στην Γερμανική του 1918 καθώς και στο γερμανικό σοσιαλδημοκρατικό καθεστώς που ακολούθησε, τα εβραϊκά στοιχεία εμφανίστηκαν και πάλι στο προσκήνιο. Από το ένα μέρος λοιπόν έχουμε συντονισμένες δραστηριότητες αντιμοναρχικών και αντιπαραδοσιακών εξεγέρσεων και από το άλλο μια ειρηνιστική και σοσιαλδημοκρατική διεθνικιστική ισοπέδωση.

Μερικοί αντισημίτες φτάνουν στο σημείο να πουν ότι ο ίδιος ο Παγκόσμιος Πόλεμος που τερματίστηκε με την κατάρρευση εκείνων των Ευρωπαϊκών Κρατών που διατηρούσαν περισσότερο το αρχαίο αριστοκρατικό αυτοκρατορικό θεσμό είχε υπακούσει σε μεγάλο βαθμό στα σχέδια του εβραϊσμού και σε κάθε περίπτωση ενισχύθηκε οικονομικά κατά κύριο λόγο από την εβραϊκή, αγγλική και Αμερικανική Τράπεζα· στο σημείο αυτό είναι αρκετά διαφωτιστικά τα λόγια ενός εβραίου όπως ο Ludwig: «Η κατάρρευση αυτών των τριών δυνάμεων (Τσαρική Ρωσία, Μοναρχική Γερμανία, Καθολική Αυστρία) στα παλαιά τους σχήματα σημαίνει μια βασική διευκόλυνση για τις κατευθύνσεις της εβραϊκής πολιτικής. Ο πόλεμος έγινε με σκοπό να επιβληθούν στην Κεντρική Ευρώπη σύγχρονα πολιτικά σχήματα (δημοφιλελεύθερα) όμοια μ' αυτά που υπήρχαν γύρω τους...

Οι υπερασπιστές μιας ξεχωριστής ειρήνης (με την Ρωσία) θα μπορούσαν να σώσουν τόσο τον Τσάρο όσο και τον Κάιζερ· με τον τρόπο αυτό θα διατηρούσαν μια Ευρώπη για μας ανυπόφορη».

(Συνεχίζεται)

ΓΙΑΝΝΗ ΣΟΡΩΤΟΥ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ





CROACIA

ONWARDS TO VICTORY

NACIONAL SOCIAL MOVIMIENTO

VOLKSTRE
JUGENDBE

WIKING JUGEND

FNE–FANE

ΠΟΛΙΤΙΚΗ Ι

"ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ"
Ἱπποκράτους 112